

qui.be uitvaartzorg

101 verzen

in deze verzenbundel laten wij u een overzicht van een 101 verzen
dewelke geschikt zijn om te gebruiken als vers op het rouwprentje

er zijn natuurlijk nog veel andere verzen te vinden ...

als u een persoonlijke tekst kan schrijven is dat natuurlijk altijd
nog veel beter omdat het aandenken dan persoonlijker wordt

1

't is goed in 't eigen hert te kijken
nog even voor het slapen gaan
of ik van dageraad tot avond
geen enkel hert heb zeer gedaan;

Of ik geen ogen heb doen schreien,
geen weemoed op een wezen lei;
of ik aan liefdeloze mensen
een woordeke van liefde zei.

En vind ik, in het huis mijns herten,
dat ik één droefenis genas,
dat ik mijn armen heb gewonden
rondom één hoofd, dat eenzaam was...

Dan voel ik, op mijn jonge lippen,
die goedheid lijk een avondzoen...
't is goed in 't eigen hert te kijken
en zo z'n ogen toe te doen...

Alice Nahon

2

Voor ons leeft de herinnering
aan je zachte glimlach
je noeste handen
de liefde van de jaren

er leeft met ons
je minnende woorden
je steeds gulle hart
je helpende gebaren.

Ugo Verbeke

3

Geheel onverwacht ging je heen
zonder afscheid te nemen
geen handdruk, geen laatste zoen
zelfs de bloemen ontbrak
de tijd hun kelken
te sluiten en te verwelken

Wij kunnen slechts
hete tranen plengen
om ons verdriet te verzachten
onze rood-doorlopen ogen
achter onze handen verbergen
en in gedachten je beeltenis
vasthouden en bewaren
in droeve eenzaamheid.

Ugo Verbeke

4

De dagen
dat we je hand
nog vatten kunnen
voelen we de warmte
van je hart
het onze betreden

de dagen
dat we je hand
zoeken moeten
ze niet meer
vinden kunnen
weent de hemel
over het land
en breekt ons hart
onder de last
van onze droefenis.

Ugo Verbeke

5

We tellen de dagen
die we samen gingen
uitbundig en ingetogen
vader, moeder, de kinderen

nu zwerven we langs de paden
de bossen, de velden
om je handen te zoeken
die ons begeleidden
om de woorden te vangen
die ons hart warmden
om jou terug te vinden
die we niet vergeten kunnen
die meer is
dan slechts herinnering.

Ugo Verbeke

6

We hebben afscheid genomen
van jouw hart
met ons hart

we hebben onze handen
gevouwen om de jouwe
om ze te warmen
een laatste maal

we hebben afscheid genomen
een laatste groet gebracht
onze gedachten bij jou
die wij lief hadden
en niet vergeten kunnen.

Ugo Verbeke

We treuren om je gesloten ogen
die ons blij aanschouwden

het valse grijs van het avondland
overschaduwde nu de gouden horizon
en rouwt met ons mee
door eeuwig zwijgen

de luister van je geest
is opgenomen in afscheidsnevels
die bloeiende bloemen omkelken.

Ugo Verbeke

Je leven lang
heb je gestreden

je hebt je hoofd
zacht neergelegd
en je ogen gesloten

je hebt de rust gevonden
waar je jarenlang
naar zocht.

Ugo Verbeke

9

Nu ik je niet meer aanraken kan
en je alleen nog leeft in mijn gedachten
is het zo koud in huis.

Ina Staberh

10

Elke avond zal ik aan je denken
en 's morgens pluk ik bloemen
waar jij van houdt.

Het wachten tussen morgen en avond
tussen avond en morgen
zal eindeloos zijn.

Ina Stabergh

11

Geboren door de kracht van het water,
had ik contact met de adem van de wind,
en wil ik nu rusten in de warmte van de
aarde

André Smeets

12

Op mijn kerkhof zaai ik de laatste zaden
van een witte olm en
pluk ik de laatste resten leven uit de kos-
mos.
De herinnering draagt nog herinnering aan
stilte
en rafelt vlagen tranen.
Eén kozakkenlied, twee noten bosviooltje
en
wat saffraan berg ik op in niemands ogen en
verlang dan naar

Het land van Kanaän

André Smeets

13

Met de Engel

Liefste, nu jij er niet meer bent
loop ik in de spiegels van de vloedlijn
en zoek jou woorden
in de branding van de zee.

De dood heeft ons niet overwonnen :
we vechten samen verder met de engel
als wind en regen de wolken
aan de einder slopen : dit duurt mijn leven
lang.

Jean-Pierre Rycx

14

de Droom

Bij je heengaan ervaren we hoe
kort dit leven is : zand dat tussen de
vingers vloeit. Waardeloos is al het goud
nu de dood tussen je gesloten lippen flu-
istert.

Samen sloegen we een tent op
omdat het goed was te leven en te
beminnen.
De heuvels lachten om dit geluk en wij
dachten : laat de tijd verstenen, de droom
mag
eeuwig duren.

Jean-Pierre Rycx

15

jouw levensbron

Op zachte voeten sluipt de dood.
Met gesloten mond maalt hij
de tijd tot een verre herinnering.
Aan zijn spinneweb ontkomt niemand.

Toch branden je ogen nog na
vurig als het tabernakellicht.
De glans op je gelaat tempert
dit verdriet : jouw levensbron welt verder.

Jean-Pierre Rycx

16

zoektocht

Bij de eerste schreeuw van de geboorte
happen we naar lucht.
Het latere afscheid wordt een onverstaan-
bare
ademstoot en wat gereutel.

Wat daartussen ligt wil leven heten :
een zoektocht naar woorden
die we opsmukken met bloemen
tot ze verslenst over zee worden uit-
gestrooid.

Jean-Pierre Rycx

17

laat me

Laat me mijn dood sterven
als de morgendauw
neveldraden spant over de autobaan
zilverkleurige webben
die zo vanzelfsprekend breken

laat me mijn dood sterven
als een bloem ongemerkt
verwelkt tussen het onkruid
waarvan de wortels als
vastgespijkerd zijn in het zand

laat me mijn dood sterven
als in de vroege ochtend
vogels treuren om hun mooi gezang
dat verloren gaat
wetend dat niemand er naar luistert

laat me mijn dood...
als de dag begroet wordt
door nieuw geboren leven
dat voor de toekomst zorgt
tevens een herinnering aan het verleden

laat me...
als ik mijn dood gestorven ben
even in herinnering weer
bij jou leven.

Edith Oeyen

18

Ingedompeld in het weten
het denken weggebaand uit de tijd
bidt zij haar laatste gebed
straks luidt de klok het uur
van afscheid
als dan ergens diep in mij een wond
ontspringt
weet ik dat zij de eerste was
in mijn leven van wie ik hield.

Edith Oeyen

19

Even was jij eenzaam
tot ik de deur opende
jij wuifde
en al de zorgen waren verdwenen

nu na dagen
ben ik eenzaam
al open ik de deur
jij wuift niet meer
je zorgen zijn verdwenen
samen met jou

er knaagt een pijn
en wanneer ik wuif
zijn we weer samen

dan bloeit de vlierbes
en drinkt het kind
het goud uit de bloemen.

Edith Oeyen

20

dood

Een dwarrelend blad legt zich nu rusteloos op groen
en weerom kreunt een berk de pijn van sterven
De herfsttijd vraagt en doodt
Hoe onbegrijpend het ook mag wezen
het blad weet zich zijn laatste minuten ademen

Wanneer plotseling zonnestralen klapwieken
voelen wij hoe sterfelijk leven is
en verbergen ons achter het masker jong-zijn

Nooit overkomt de dood ons tot plots
een geliefd iemand zucht en heengaat
dan wordt onze kwetsbaarheid ontbloot
en weet men hoe wankel de levensschaal is

Even minimaliseert het leven zich in minuten
wanneer angst ons hart beklemt.

Edith Oeyen
(Uit :“De schaduw van witte bloemen”)

21

een witte vlinder

Nergens vond ik rust
tot plots een witte vlinder landde
naast mijn stramme hand

Hij keek mij aan
en net wanneer ik hem wilde
strelen vloog hij heen

Ik volgde hem maar naar waar
enkel witte vlinders leven
en ik rust vond bij hen
die mij voorgingen naar daar waar
altijd rust en vrede is.

Edith Oeyen

22

ik dartelde

Ik dartelde zomaar door de wei
vol bloemen, zonder zorgen
de vogels ja, zij riepen mij
ik voelde mij bij hen geborgen

ik speelde toch zo onbezorgd
en plukte vele bloemen
tot ik plots ergens dicht bij mij
mijn naam hoorde noemen

ik rende naar die plaats
waar ik mijn naam kon horen
en toen werd ik even moe
ben er mijn weg verloren

nu leef ik verder boven al de bloemen
en hoor op aarde steeds mijn naam weer noemen
maar mensen treur niet meer om mij
ik leef in de hemel en heel blij

ik dartel daar zo in de wei
met vele gouden bloemen
en straks komen jullie erbij
wanneer jullie je naam horen roepen.

Edith Oeyen

23

Het leven dat hij zoveel jaren droeg,
drukte hem steeds zwaarder.
De dromen waar hij eens op joeg,
naderden en werden klaarder.

Toen hij aan het eind van zijn ogen was,
bijna vergat te zien, haast blind,
werd de wereld doorzichtig als glas,
zag hij weer, wat hij reeds zag als kind.

Alles was in harmonie, in feest :
de stilte, de leeuwerik, het gras
en Vader, die alle wonden genas.
Het was of het leven was er nooit geweest.

mark meekers

24

De donkere winter heeft je stappen uitgevaagd.
Een mooie herinnering dekt zich dicht.
Je bent de hobbelige weg gegaan van plicht
en liefde en nooit geweken of geklaagd.

Je ging ons voor naar het land van het licht.

mark meekers

25

De enige pijn,
die je ons hebt aangedaan,
is dat je ongevraagd
bent heengegaan.

maar voorzichtig klopt
vreugde bij ons aan :
eens zullen wij allen
weer samen staan.

mark meekers

26

Een laatste hand
een laatste blik
ik schrik
en huiver
van die kilte
Een laatste woord
een laatste traan
voortaan
heerst tussen ons
ongrijpbare stilte.

Mireille Hugaert

27

Afscheid nemen doet zo pijn
afscheid nemen doet zo zeer
om je blikken zonder woorden
om je warmte van weleer
om je ogen
om je handen
om je glimlach keer op keer
om de dagen
om de uren
om eergister nog zeer teer
om dit alles en nog meer
is vandaag nog slechts teer zeer.

Mireille Hugaert

28

Er is zon
aan de andere kant
van de tuin der wolken
en lucht
en licht

Er is rust
aan de andere kant
van de brug der zuchten
geen pijn
geen verdriet

Er is dageraad
na de nacht
na het duister en de nevels

Er is zon
aan de andere kant
en Hij.

Mireille Hugaert

29

Oneindig als de cirkel
zonder begin en zonder eind

oneindig als de vibratie
die voorbij de eeuwigheid trilt

oneindig als de sferen
waar geen punt noch streep ooit stopt

oneindig weten wij je verder leven
zolang ons hart het ritme der herinneringen
klopt.

Mireille Hugaert

30

het licht ontstak de wick van het leven
in ons hart; de adem werd ons zomaar gegeven.
de regen blinkt zijn zilver op, de zon haar goud,
de wind zingt zijn dankbaarheid uit in het woud.

het licht gaat minderen, de vogels vluchten.
in het woud sterven de echo's der geruchten.
de druppel, die even van de wolken was losgekomen
vindt weer in het meer een volkomen onderkomen.

waar is de mens, die ik oeverloos heb bemind ?
gisteren speelde hier nog een moeder, een kind...
vòòr de muur van de dood zijn wij allen blind.
niemand, die in dit leven een opening vindt !

de takken slaan hulpeloos hun armen tot kruis,
maar reeds kiemt uit as en gruis een nieuw geruis :
de bloemen en de kinderen laten de wereld niet alleen,
intiem en teder dragen zij de kleur van wie heen ging.

mark meekers

31

Nu je er niet meer bent
voelen herinneringen als tere papavers
Nu je er niet meer bent
bloeien herinneringen als tere papavers
Zomerweelde die we je meegeven
naar de zomervelden bij de Heer.

Mireille Hugaert

32

Over de grens van alle leven
zijn de luchten oneindig blauw
geven zonnen eeuwig warmte
en blijft de maan
voorgoed aan het venster staan.

Mireille Hugaert

33

Meegespoeld tegen de rotsen van het leven
zoekt haar ziel de tijloosheid en rust bij U.

Mireille Hugaert

34

Zo wil ik sterven :
in een gezegende avond terwijl de kruin
van de berk wiegt op muziek en de zon
zichzelf te slapen legt in de adem van de tijd.

Edith Oeyen

35

Zolang j'er bent
moet je iets zijn
verdrietig of gelukkig

Zolang j'er bent
moet je iets zijn
of boos, of blij of nukvig

Wat zal ik zijn ?
een harlekijn, een engel of een beest ?

Een zielepoot,
een idioot,
'k ben alles al geweest.

Maar grof of fijn
of groot of klein,
zò blijft het, tot aan 't end.

Je maakt je wijs,
dat j'iets moet "zijn"
dat komt omdat j'er bent.

Toon Hermans

36

De ene mens leeft maar een jaar of zeven
de andere honderd en geen centje pijn,
soms denk ik, als ik nadenk over leven,
'k had ook die van zeven kunnen zijn.

Toon

37

Mijn angst voor ziekte of verdriet heb ik vaak
schromelijk overdreven,
maar met de dood heb ik dat niet,
ik weet, dat ik de dood zal overleven.

Toon

38

Ik wil geen woord meer horen
van angst voor zorg en pijn
'k heb al te veel verloren
met botweg bang te zijn

Mijn moed was maar heel pover,
mijn lef was valse schijn
'k heb nu geen tijd meer over
om bang voor iets te zijn.

Toon

39

Wanneer ik denk aan mensen die
rondom mij leven, dan voel ik
vreugde en verdriet.
Als 'k aan doden denk, dan voel ik
even een diepe rust, en anders niet.

Toon

40

Er gaat een blad verloren,
Geen korrel van het koren,
ik voel in het "verlorene"
alweer het nieuw-geborene.

Toon Hermans

41

Al het levende is zinnig ;
hoe onbegrepen 't ook mag zijn
of het blij is, droef of innig
of het onrust is of pijn

Zinnig is ons hopen, vrezen,
de kleinste bloem in't lage gras
dààrom zou het onzin wezen,
als de dood onzinnig was.

Toon

42

De dood, dat is geen kist, geen speech
geen graf, geen magere Hein, geen vonnis,
geen straf.

De dood zijn engelen, die met zachte hand
mij dragen naar een ver en lieflijk land
en jou breekt hij niet uit elkaar,
dàt nooit m'n lief, 'k zal dichterbij
je zijn dan ooit.

Toon Hermans

43

Happy End

Misschien begint ons leven aan het end
en bèn j' er pas, als je er niet meer bent.

Toon

44

moeder

Gebroken door de wind,
maak ik opnieuw de reis van de zeemeeuw mee,
Wanneer ik stollend door jouw vingers glip
en afscheid neem met reeds gebruikte woorden.

Onder het hazegrauw van vulkaanas,
ontblootten jouw handen mijn huis,
en koesterden IJsselmeerse-blauwe-ogen
opnieuw kleurloze voornemens.

Nooit nog maak ik een gedicht denk ik,
"Moder zijn" was poëzie.

André Smeets

45

Ze gaven hun vleugels en stierven
de vlinders

Ze gaven hun kleur en vergeelden
de bloemen

Ze gaven hun schaduw en ze vielen
de bladeren

Zij was het zout van ons bestaan
haar zee bespoelt onze stranden.

Mireille Hugaert

46

Moeder,
de dag dat je ons verlaat
hoop ik
dat de regen zich vermengt
met onze tranen
onze zielepijn zich stort
over de granen
zodat jouw naam
voor ons
voor altijd
in het wassen van de veldgewassen
zal geschreven zijn.

Mireille Hugaert

47

Elke dag plukte ze bloemen
de tijd liep met haar
en in een waaier wind
ademde de dood
tot bij haar

ze legde de bloemen
neer bij de vogels
en vertrok toen naar
het onbekende land

daar plukt ze nu bloemen
onder een altijd stralende zon.

Edith Oeyen

48

na Vader

Ze zag de vlucht
van de wolken

volgde elke schaduw
wanneer het donker
haar naderde
begreep ze de tijd

en net als vader
ging ze wonen
achter de witte heuvels
van geluk.

Edith Oeyen

49

een veilig baken

Sedert onze eerste kinderkreten
weten we dat afscheid nemen
onvermijdelijk is : we leren spreken
met woorden die struikelen over de dood.

Moeder, jouw leven wordt nu een kostbaar schrijn
waarin we wijze bladzijden bewaren.
Jouw nabijheid geurt als een gewijde stilte,
blijft ons bij als een veilig baken.

Jean-Pierre Rycx

50

De winter ging
de lente kwam
jij spitte de tuin
en plantte rozen

nu bloeit onze bloementuin
en doen de rozen mij denken
aan jou

Edith Oeyen

51

Afscheid

Moedertje
je had me losgelaten
en ik weende
je streekte me warm
terwijl ik zocht naar adem
op de heuvel van jouw buik.

Nu weer
breekt de navelstreng
en ik ween
tot ik geen adem meer heb
uw hand streelt niet meer
ze is koud.

Ina Stabergh

52

Vader

Voor de laatste maal zou ik
een regenboog voor je willen tekenen,
samen vlinders najagen op de priesterheide
en nog éénmaal zeeschuim met de voeten breken.

Jij hield van dit land vader,
waar de grond weiden baarde
in 't uitschrijven van jouw ploeg.
Ik zal de vruchten voor mijn winterschuur
bewaren,
ze lezen in mijn avonduur.

André Smeets

53

Vader
wij staan met lege handen
onmacht schroeit ons daglicht dicht

Nu je adem oneindige stilte heet
schrikt de wind in het treuren van de wilgen
en het waterzilver hapert in het watergroen

En toch bidt de tuin waarvan je hield
een gebed van bloemen
Geverniste tinten
transparante regenbogen teer als kinderogen
het gras draagt met ons herinneringen aan sporen
je stappen door ontelbare zomers en door zon

Vader
Wij staan met volle handen
gevouwen voor elke jaarring van jouw
levensboom
en omdat je ziel mag rusten
achter het ademend gordijn van de witte wolken
dicht bij de koesterende plooiën
van Zijn mantelzoom.

54

Vaders leven

Dood, als altijd kom je - alhoewel verwacht -
nog met een brutale vuist en sluwe slagkracht.
Geen taboe slaat zo listig toe als jij.
Jij, dood, jij bent wapenmeester, veldheer,
strateeg.

En toch heb jij geen macht over vaders leven
waarvan de dagen bloeiden tot ver voorbij
de horizon. Nu hij vòòr de grote poorten
als een pelgrim wacht, kan dit geen afscheid zijn.

Jean-Pierre Rycx

55

Je onaangeroerde speelgoed
in de knutselhoek
op het zitkussen je knuffelbeer
die meewarig droevig kijkt
naar de lege plaats naast hem
en je nog gevulde boekentas
het blijven tastbare gedachtenissen
als een laatste band in huis
dat je thuis blijft
ook al ben je veel te vroeg
van ons heengegaan.

Ugo Verbeke

56

Je was een zon in huis
ons blij en zingend kind
je vervulde ons hart
dagelijks met vreugd
tot plots toekomst
verleden werd
ons nog de foto rest
in ons hart gegrift
van ons lachend kind
met pinksterbloem
in de hand.

Ugo Verbeke

57

weerloos als Job

De dag draagt bittere sporen
Hij is geboekstaafd als roemloze nederlaag.
Illusies zijn opgedoekt, veel terrein is
prijsgegeven
Vandaag grinnikt de dood. Wij buigen,
weerloos als Job.

Waarom sterft een kind zo vroeg ?
Het leefde als een engel, strooide rozen
om zich heen en baadde in een hemels licht.
Misschien leerde het hoe broos en kostbaar
leven is.

Jean-Pierre Rycx

58

Voor de storm zijn alle bomen gelijk,
maar de stam van je lichaam was te teer.
Krachten, die wij niet konden temmen, velden
je neer.
Je bloesems beloofden zoveel, zo glansrijk.

Je vruchten zullen nooit meer rijpen,
wind zal in je lege takken grijpen.

Maar het licht dat je even uitstraalde,
een kleine lente lang, en toen faalde,
mag niet zomaar verwelken :
onze harten bewaren het in hun kelken.

mark meekers

59

Geef haar een wiegje aan de ochtendkant
een troetelbeer en een konijntje
een poppenkast
een zandkasteel
en leer haar zeepbellen blazen
voor het mannetje op de maan

Geef haar een glijbaan langs de regenboog
een doosje voor de parels van de dauw
een elfenbank
een hemelbed in hemelsblauw
en leer haar veilig over de wolkjes lopen

Wij
kunnen alleen danken en hopen.

Mireille Hugaert

60

Ons zachtste woord
was te hard als wieg.

Je vloog naar een oord,
waar je niet meer wordt gestoord.

Je liet een glimlach achter
bij onze droefheid, als wachter,

alsof je ons nog altijd hoort.

mark meekers

61

ander weer

Doe de paraplu maar dicht,
't houd nu op met gieten,
ik zie ineens een ander licht
uit de wolken schieten.

Zachtjes streel ik door uw haar,
het wordt een mooie dag,
droog nu gouv je tranen maar,
kom m'n liefje, lach !

Toon Hermans

62

Wat uit het vuur van de liefdeskreet ontstond,
wordt door het vuur fluisterend teruggenomen.
Je asse sluit een nieuw verbond
met de aarde en de bloeiende bomen.
Je zweeft tussen de herinnering en de meeuwen,
je telt geen jaren meer, maar eeuwen.

mark meekers

63

Gestrooid door windstilte
dwaal ik heel ver weg van de stad
in de schaduw van witte bloemen
die een nachtingel voor mij plantte.

Edith Oeyen

64

Soms lijkt het leven droefenis en pijn
alsof je duizend dingen plotseling bedreigen.
Soms is 't alsof je armen vleugels zijn
en je in de blauwe hemel op kunt stijgen.

65

Is Hij haar God

waar alles zwijgt
de stilte dodelijk is

is Hij haar God
noemt Hij haar naam
waar zij peilloos valt
samenvalt met zichzelf
verschrompelt wegvalt

raakt Hij haar aan
vangt Hij haar feilloos op
is Hij haar Held haar Rots

waar alles dichtslaat
doodloopt
geen uitzicht geen toekomst

is Hij haar God haar Zon
brengt Hij
haar aan het licht

maakt Hij met haar
geschiedenis

Hans Bouma

66

Moeders gaan, maar sterven niet
zij leven om te geven.
Zolang men moeders kinderen ziet
zolang zal moeder leven.

67

De kern van alle dingen
is stil en eindeloos.
Alleen de dingen zingen.
Ons lied is kort en broos.

F.Timmermans

68

Mensen, hun dagen zijn als gras,
zij bloeien als de bloemen in het open veld,
dan waait de wind en ze zijn verdwenen.

69

Opgewekt en zorgzaam, nooit vragend,
Nimmer klagend, altijd stil dragend,
Moedig ging je door, steeds weer,
Tot op het laatste moment,
het wilde niet meer.

70

Het laatste levensblad is gevallen;
het was goed samen te zijn.

71

Herinner mij,
maar niet in sombere dagen.
Herinner mij, in stralende zon,
hoe ik was, toen ik alles nog kon.

72

t Liefste dat ik heb bezeten,
20 jaar de spil van mijn bestaan,
vraag me niet dat te vergeten
en gewoon weer door te gaan.

73

Zijn leven was strijden
Tegen onrecht en lijden
Hij nam het op voor velen
Van zijn kennis mocht ieder delen
Pijn heeft hij zelf ondervonden
Er waren velen die hem verwonden
Vaak werd hij niet begrepen
Erkende immers geen strepen
Die anderen ten onrechte trokken
Hij bleef overeind onverschrokken
Vechten tegen onrecht was zijn streven
Oprecht en vol humor was zijn leven
Velen zullen nu vragen
wanneer begon ons vergissen
Wij zijn degenen die hem
het meest zullen missen.

74

Het is tijd, ik moet nu gaan
Ik zal geen afscheid nemen
Kijk naar me uit in de regenbogen
Hoog in de lucht
Als de zon weer opkomt
En de hele wereld nieuw is
Kijk dan naar me uit en hou van me
zoals ik van jou gehouden heb.

75

Als het donker genoeg is,
worden de sterren zichtbaar.

Charles A. Beard

76

Hij/Zij hield van het leven
ondeugd zijn/haar grootste deugd
zijn/haar levenslust eindeloos.

77

Haar werk, haar kracht,
Haar interesse voor het leven,
Haar moed, zo sterk,
Zij heeft er alles voor gegeven.

78

Ik kwam om een woord te zeggen
en ik zal dat nu doen.
Maar als de dood mij daarvan afhoudt,
zal het gezegd worden door Morgen,
want Morgen laat nooit
een geheim achter in het
boek van de Eeuwigheid.

Kahlil Gibran

79

Veel fijne herinneringen
Verzachten onze smart
Voorgoed uit ons midden
Maar altijd in ons hart.

80

De nacht van de dood
is de dageraad van de geest.

80

Al heeft hij ons verlaten,
hij laat ons niet alleen.
Wat wij in hem bezaten
is altijd om ons heen.

81

Velen deelden in je blijdschap,
weinigen deelden in je smart.
Lach en scherts gaf je aan allen,
aan uitverkorenen slechts je hart.

82

Veel fijne herinneringen
Verzachten onze smart
Voorgoed uit ons midden
Maar altijd in ons hart.

83

Tijdens je leven heb je je naam
Zonder meer eer aangedaan.
Je liefde, warmte en zorgzaamheid
Kon je aan vele mensen kwijt.
Dat gaf jouw leven grote inhoud,
Daarom is het voor ons nu zo koud,
Wij zullen moeten proberen
Op fijne herinneringen te teren

84

Een uniek mens is heengegaan.
Nu zijn we verbijsterd en bedroefd,
maar hij zal altijd bij ons blijven
door de onuitwisbare indruk
die hij achterlaat.
Overal en altijd
verspreidde hij warmte en liefde.

85

Voor een dag van morgen

Wanneer ik morgen doodga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan een kind,
dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad,
hoe lief ik je had.

Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden je niet geloven.
Ze zouden niet willen geloven dat
alleen maar een man, alleen maar een vrouw,
dat een mens een mens zo liefhad
als ik jou.

Hans Andreus

86

Het leven kan alleen achterwaarts
begrepen worden,
maar het moet voorwaarts worden beleefd.
S. Kierkegaard

87

Zoveel wilde je nog doen
Zoveel wilde je nog leren
Zoveel wilde je nog ontdekken
En nu is je weg al ten einde.

88

Je handen hebben voor ons gewerkt.
Je hart heeft voor ons geklopt.
Je ogen hebben ons tot het laatst gezocht.
Rust nu maar uit.

89

Heel bijzonder, heel gewoon
gewoon een heel bijzondere man

90

Haar huis was voor ons
een glanzend trefpunt,
haar vriendschap een verademing.

91

Moeder zijn is alles geven
zorg en lijden, liefde en leven.
Moeder zijn is alles derven
alles en tevreden sterven.

92

Het wordt niet gehoord
noch gezien
hoe het nog leeft dat wat dood is

Zoals wat werd verwekt
niet terstond wordt ontdekt

Lucebert

93

Bij elk afscheid wordt een herinnering geboren.

S. Dali

94

Haar huis was voor ons
een glanzend trefpunt,
haar vriendschap een verademing.

95

Als je in je levensstrijd
warmte om je hebt verspreid,
als je iemand die daar treurt
hebt getroost en opgebeurd,
als je hielp waar je het kon
aan wat licht en aan wat zon,
als je een goed voorbeeld geeft
heb je niet voor niets geleefd.

96

En toch telkens weer
zullen wij je tegenkomen.
Zeg nooit : het is voorbij.
Slechts je lichaam werd ons ontnomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei.

97

Het is ons maar geleend,
de vele mooie dingen.
Ons onbetwistbaar eigendom,
zijn de herinneringen.

98

Gesloten ogen
Houden verdriet verborgen
Alleen
Trillende wimpers en bevende lippen
Verraden de innerlijke pijn
Geuit door een traan.

99

Een reiziger die de avonturen
niet uit de weg ging
en daardoor de jongen bleef
die hij altijd was

100

Veel gelukkige jaren waren we samen
samen waren we één.
Maar nu jij er niet meer bent
moeten we zonder jou verder dus alleen.

101

Een wereld van mensen,
zo vol macht en zo dicht.
Een wereld van sterren,
zo zacht en zo licht.
Vind je rust in jouw wereld
eindeloos, onwezenlijk
vielg.